

Aanmeldings-, Transactie- en Vervolgingsrichtlijnen voor fiscale delicten, douane- en toeslagendelicten 2010

11 december 2009
nr. DGB2009-6253M

Directoraat-generaal Belastingdienst, Team Handhavingsbeleid

Datum inwerkingtreding: 1 januari 2010

Geldigheidsduur: Vier jaren na inwerkingtreding

Verlenging is mogelijk.

De directeur-generaal Belastingdienst geeft kennis van het volgende.

1. Inleiding

1.1. Context en uitgangspunten

De Aanmeldings-, Transactie- en Vervolgingsrichtlijnen (ATV-richtlijnen) beschrijven hoe de Belastingdienst de meldingen, die voor strafrechtelijk onderzoek in aanmerking komen, selecteert voor de rechtsgebieden belastingen, toeslagen en douane¹.

Inzet strafrecht

Alle handhavingsinspanningen zijn gericht op de naleving van wet- en regelgeving en het bevorderen van compliant gedrag. Hiertoe zijn diverse handhavinginstrumenten beschikbaar, waaronder het strafrecht. De inzet van bestuursrecht of strafrecht wordt bepaald aan de hand van de vraag welk instrument het meest efficiënt en effectief is.

Zo zal het strafrecht worden ingezet ter correctie van die gevallen waarin sprake is van flagrante schendingen van de rechtsorde, waardoor grote schade aan de belangen van burger en staat kunnen ontstaan. Het strafrecht is daarbij onderdeel van de totale handavingsketen. Maar het strafrecht dient een breder doel. De meerwaarde van het strafrecht zit ook in de normstellende en normbevestigende werking ervan en het preventieve effect dat ervan uitgaat. Door het strafrecht als integraal onderdeel van de handhaving in te zetten kan het benut worden om als totale keten pro-actief op te treden en brede maatschappelijke effecten te sorteren.

In lijn met deze koers zal het strafrecht steeds meer worden ingezet ter ondersteuning van en in samenwerking met het toezicht om zo de rechtshandhaving te stimuleren en compliance te bevorderen.

De ATV-richtlijnen zijn geschreven om de inzet van het strafrecht te concentreren op die zaken die een maatschappelijk effect hebben (bijvoorbeeld gevallen waarin de rechtsorde in ernstige mate is geschokt). Deze richtlijnen leiden er dus toe dat de fiscale, douane en/of toeslagenfraudezaken met minder of geen maatschappelijk effect vaker bestuurlijk zullen worden afgedaan. In deze richtlijnen wordt, op grond van de omvang van het fiscaal nadeel, aangegeven of in beginsel voor bestuurlijke - dan wel strafrechtelijke afdoening wordt gekozen. Afhankelijk van de in hoofdstuk 5 beschreven aspecten wordt in het tripartiete overleg (TPO) besloten welke afdoening voor een concrete zaak is aangewezen.

Van de richtlijnen kan worden afgeweken in geval van bestuursondersteunende inzet van het strafrecht. Hierbij valt te denken aan bijzondere acties van de Belastingdienst, gericht op specifieke groepen belanghebbenden en specifieke acties met betrekking tot bepaalde delicten, bijvoorbeeld de omisssiedelicten. Over zulke acties maakt de Belastingdienst vooraf afspraken met het Openbaar Ministerie om de handhavingsinspanningen op elkaar af te stemmen.

1.2. Belastingdienst

De Belastingdienst is belast met de handhaving van de fiscale, toeslagen- en douanewetgeving. De Belastingdienst voert deze wettelijke taken zo doeltreffend en doelmatig mogelijk uit. In zijn handelen

¹ De ATV-richtlijnen zijn op grond van de Regeling toedeling bepaalde opsporingstaken SIOD en FIOD-ECD, d.d. 4 september 2007, nr. SIOD/07/4362 van toepassing voor de opsporing en vervolging van strafbare feiten op fiscaal gebied door de SIOD.

streeft hij naar handhaving van rechtszekerheid en rechtsgelijkheid. Daarbij wordt gewerkt vanuit de compliancegedachte: de Belastingdienst is erop gericht belanghebbenden (belastingplichtigen, toeslaggerechtigden, inhoudingsplichtigen en administratieplichtigen) vrijwillig aan hun wettelijke verplichtingen te laten voldoen. Mocht blijken dat belanghebbenden hun verplichtingen niet naleven dan bevordert de Belastingdienst compliance door correctieve actie en, indien passend, door strafrechtelijk afgedwongen naleving.

Belastingdienst/Douane

Bij de douanedelicten ontbreekt veelal de mogelijkheid om een bestuurlijke boete op te leggen. Daardoor bestaat er bij douanedelicten vaak uitsluitend de keuze tussen een transactie of het voorleggen aan de strafrechter. Voor deze douanedelicten gelden specifieke transactierichtlijnen. Deze richtlijnen zijn te vinden in het Handboek Douane van het Ministerie van Financiën, deel 8, onderdeel 36.00.00 (strafbepalingen), par. 10 d.d. 30 maart 2009, versie IV.

De ATV-richtlijnen beschrijven welke fiscale douanedelicten voor strafrechtelijke vervolging in aanmerking kunnen komen. De aanpak van niet-douane delicten, de zogenaamde VGEM-delicten (delicten op het gebied van veiligheid, gezondheid, economie en milieu) wordt geregeld in het handboek VGEM.

1.3. Het Aanmeldings-, Transactie- en Vervolgingstraject (ATV-traject)

Het ATV-traject bestaat uit drie fasen. Deze fasen zijn:

Fase		aan de orde in deze richtlijnen in
1	de aanmelding	hoofdstuk 2
2	het selectieoverleg	hoofdstuk 3
3	het tripartiete overleg	hoofdstuk 4

De aanmeldingsrichtlijnen (hoofdstuk 2) zijn vastgesteld door de directeur-generaal Belastingdienst van het Ministerie van Financiën na overleg met het College van procureurs-generaal van het Openbaar Ministerie. De transactierichtlijnen (hoofdstuk 4.2) zijn in gezamenlijk overleg van het College en genoemde directeur-generaal tot stand gekomen.

De vervolgingsrichtlijnen (hoofdstuk 4.3) zijn vastgesteld door het College van Procureurs-generaal na overleg met genoemde directeur-generaal.

2. Aanmelding (fase 1)

De aanmeldingsrichtlijnen geven aan in welke gevallen de ambtenaren van de Belastingdienst vermoedens van een strafbaar feit moeten aanmelden bij de boete-fraudecoördinator (/contactambtenaar).

Aanmeldingscriteria

Aanmelding vindt plaats als een drempelbedrag wordt overschreden. Voor belasting of toeslagen is dat het bedrag dat door de in of over de onderzoeksperiode gepleegde feiten die daartoe strekken, te weinig is of zou zijn geheven of teveel is of zou zijn toegekend indien de aangifte of aanvraag van belanghebbende was gevolgd (hierna: 'nadeel'). Het nadeel moet ten minste € 10.000 voor particuliere belastingplichtigen of toeslaggerechtigden of € 15.000 voor ondernemingen bedragen. Dit minimum-nadeel is het drempelbedrag. Het drempelbedrag moet per rechtsgebied (belastingen, toeslagen en douane) worden overschreden.

De boete-fraudecoördinator beoordeelt of voor ten minste het drempelbedrag sprake is van opzet. De boete-fraudecoördinator draagt deze aangemelde zaken voor in het selectieoverleg. Hierbij geeft de boete-fraudecoördinator aan welke aspecten (zie hoofdstuk 5) van belang zijn.

Voor de Douane is, wanneer als gevolg van opzet het drempelbedrag wordt overschreden, sprake van het aanbieden van een transactie van maximaal 100% van de te weinig geheven belasting.

Indien geen sprake is van opzet of het aan opzet te wijten nadeel onder het drempelbedrag blijft wordt de zaak teruggegeven aan het behandelend organisatieonderdeel om bestuurlijk te worden afgedaan.

Omissiedelicten

Ook omissiedelicten worden zoveel mogelijk aangemeld volgens de hiervoor aangegeven criteria (het aan opzet te wijten nadeel bedraagt voor particulieren minimaal € 10.000 en voor ondernemingen minimaal € 15.000).

In de praktijk kan het echter voorkomen dat het nadeel veroorzaakt door een omissiedelict niet of niet voldoende kwantificeerbaar of bepaalbaar is, en dus niet getoetst kan worden aan het drempelbedrag.

Omissiedelicten kunnen worden onderscheiden in twee categorieën: delicten waarvoor een bestuurlijke boete kan worden opgelegd en omissiedelicten waarvoor geen bestuurlijke boete kan worden opgelegd.

Een omissiedelict wordt voor strafrechtelijke aanpak aangemeld indien voor het voorafgaande tijdvak (toeslagen: voorafgaande jaar), bij hetzelfde belastingmiddel of dezelfde toeslag, eveneens sprake is geweest van schending van hetzelfde wettelijke voorschrift en deze schending bestraft is met een vergrijpboete.

In de overige gevallen waarin sprake is van een omissiedelict met een niet of onvoldoende te kwantificeren of te bepalen nadeel, is een strafrechtelijke aanpak eveneens het uitgangspunt indien duidelijk is dat de Belastingdienst voldoende actie heeft ondernomen om belanghebbende aan te zetten tot het naleven van de wettelijke verplichtingen en deze actie van de Belastingdienst niet tot naleving van die verplichtingen heeft geleid. Daartoe moet de Belastingdienst belanghebbende schriftelijk in de gelegenheid hebben gesteld de geschonden verplichting binnen een bepaalde termijn na te leven. Indien belanghebbende niet binnen de gestelde termijn de verplichting volledig naleeft kan – indien inzet van het strafrecht passend is met het oog op de aspecten genoemd in hoofdstuk 5 – voor een strafrechtelijke aanpak worden gekozen.

3. Het selectieoverleg (fase 2)

Het selectieoverleg (dat wordt gevormd door de FIOD-ECD, de contactambtenaar formeel recht, de boete-fraudecoördinator/contactambtenaar Douane en de Boete-fraudecoördinatoren die tot één regio behoren) toetst of een zaak terecht op grond van de aanmeldingsrichtlijn (hoofdstuk 2) is aangemeld (hierna: 'aanmeldingswaardige zaak').

Voor aanmeldingswaardige zaken adviseert het selectieoverleg of op basis van de bewijsbaarheid een zaak in aanmerking komt voor opsporing (dit zijn de potentieel vervolgingswaardige zaken). Het selectieoverleg beoordeelt tevens welke aspecten (hoofdstuk 5) van toepassing zijn.

Door het selectieoverleg wordt een potentieel vervolgingswaardige zaak ingedeeld in categorie I of II.

Categorie I

In deze zaken is het nadeel dat aan opzet is te wijten ten minste het drempelbedrag en minder dan € 125.000.

Categorie II

In deze zaken is het nadeel dat aan opzet is te wijten € 125.000 of meer.

Categorie I-zaken worden terugverwezen naar de Belastingdienst voor bestuurlijke afdoening indien geen van de overige aspecten (hoofdstuk 5) aan de orde is. Is in een categorie I-zaak tenminste één van deze aspecten aan de orde, dan kan het selectieoverleg zo'n zaak aan het tripartiete overleg voorleggen. Het selectieoverleg informeert het tripartiete overleg over de categorie I-zaken die het selectieoverleg naar de Belastingdienst heeft terugverwezen. Doordat het selectieoverleg deze zaken ter informatie meldt, kan het tripartiete overleg zicht houden op deze zaken en, zo nodig, (voor nieuwe vergelijkbare zaken) bijsturen. Categorie II-zaken gaan door naar het tripartiete overleg en komen in beginsel in aanmerking voor vervolging.

Mocht het selectieoverleg oordelen dat er geen sprake is van een (potentieel) aanmeldingswaardige zaak, dan wordt de zaak terugverwezen naar de Belastingdienst waar deze vervolgens bestuurlijk wordt afgedaan.

4. Het tripartiete overleg (fase 3)

4.1. Proces en organisatie

Het tripartiete overleg (bestaande uit een officier van justitie, de contactambtenaar formeel recht, de

boete-fraudecoördinator/contactambtenaar Douane en de FIOD-ECD) toetst of een zaak voldoet aan de transactie- of vervolgingsrichtlijnen. Mocht blijken dat de zaak niet voldoet aan deze richtlijnen, dan gaat de zaak terug naar de Belastingdienst voor bestuurlijke afdoening.

Vervolgens beslist het tripartiete overleg, voor zaken die aan de transactie- of vervolgingsrichtlijnen voldoen, of tot het instellen van een strafrechtelijk onderzoek zal worden overgegaan, dan wel de zaak voor verdere bestuurlijke behandeling zal worden geretourneerd aan de Belastingdienst. Bij deze beslissing spelen de in hoofdstuk 5 genoemde aspecten een rol.

In geval van heterdaadsituaties die voldoen aan de criteria van deze richtlijnen wordt door de boete-fraudecoördinator/contactambtenaar direct contact opgenomen met de FIOD-ECD en het Openbaar Ministerie teneinde deze zaak ten spoedigste te bespreken.

4.2. Transactierichtlijnen

Het Bestuur van 's Rijksbelastingen (of de Inspecteur bij Algemene Douanewet-delicten) kan een strafrechtelijke transactie aanbieden indien op grond van de resultaten van het opsporingsonderzoek het aanbieden van een transactie de gewenste (strafrechtelijke) afdoeningsmodaliteit is.

Het opzettelijk niet doen van aangifte voor de aanslagbelastingen (omissiedelict), waarvan het fiscaal nadeel niet of niet volledig te berekenen is, komt in principe voor transactie in aanmerking indien over het voorafgaande belastingtijdvak eveneens sprake is geweest van het opzettelijk niet doen van aangifte en dit bestraft is met een vergrijpboete.

De overige gevallen waarin sprake is van een omissiedelict waarvan het nadeel niet of niet volledig te berekenen is, komen in principe voor een transactie in aanmerking indien in een zaak sprake is van één of meer aspecten zoals beschreven in hoofdstuk 5.

Voor de Douane gelden specifieke transactierichtlijnen (zie hoofdstuk 1.2).

4.3 Vervolgingsrichtlijnen

De vervolgingsrichtlijnen hebben – wat de AWR, de AWIR en de Invorderingswet 1990 aangaat –alleen betrekking op de opzettelijk begane strafbare feiten.

Hierbij gelden inzake fiscale, toeslag- en douanedelicten de volgende criteria:

Categorie I

In deze zaken is het nadeel dat aan opzet is te wijten ten minste het drempelbedrag en minder dan € 125.000. Ten minste één van de overige aspecten (hoofdstuk 5) is aan de orde.

Categorie II

In deze zaken is het nadeel dat aan opzet is te wijten € 125.000 of meer.

Het tripartiete overleg kan besluiten om categorie I-zaken die door het selectieoverleg aan het tripartiete overleg zijn overgedragen (zie hoofdstuk 3) terug te wijzen naar de Belastingdienst voor bestuurlijke afhandeling. Bijvoorbeeld als het tripartiete overleg van oordeel is dat in het kader van een evenwichtige rechtsbedeling de zaak beter bestuurlijk kan worden afgedaan. Categorie II-zaken worden in beginsel strafrechtelijk vervolgd. In uitzonderingsgevallen kan daarvan worden afgeweken.

5. Het nadeel en de overige aspecten

Het nadeel en overige aspecten

Deze lijst bevat de omvang van het nadeel en overige aspecten aan de hand waarvan beoordeeld wordt of het in de rede ligt dat een zaak strafrechtelijk afgedaan moet worden. Er zijn geen algemene uitspraken te doen over het onderlinge gewicht dat aan de diverse aspecten moet worden toegekend. Daarnaast kan er sprake zijn van onderlinge verschillen bij de toerekening van een bepaald aspect aan een zaak. Tussen 'voorbeeldfunctie' van bijvoorbeeld een minister en een ambtenaar zit verschil. 'Samenloop' met oplichting van € 100.000 moet anders worden gewogen en beoordeeld dan 'samenloop' in verband met de aanwezigheid van één valse factuur in de boekhouding.

Nadeel

Zaken kunnen aan het tripartiete overleg worden gemeld indien het nadeel ten minste € 10.000 (particulieren) of € 15.000 (ondernemers) bedraagt.

Onder nadeel wordt verstaan het bedrag aan belasting dat vermoedelijk door de in of over de onderzoeksperiode gepleegde feiten die daartoe strekten, te weinig is of zou zijn geheven indien de inspecteur de aangifte van belanghebbende had gevolgd, of het bedrag aan toeslagen dat teveel is of zou zijn betaald indien Belastingdienst/Toeslagen de aanvraag van belanghebbende had toegewezen. Het begrip nadeel sluit aan bij -en heeft dezelfde inhoud als- het 'strekingsvereiste' in artikel 69 Algemene wet inzake rijksbelastingen. Bijvoorbeeld: indien op grond van onjuiste gegevens (in de aangifte) een te hoge teruggaaf is verleend, telt die te hoge teruggaaf mee voor het vaststellen van het bedrag aan nadeel.

Per rechtsgebied moet het drempelbedrag worden overschreden. Als bijvoorbeeld het nadeel voor belastingen € 6.000 en voor toeslagen € 5.000 is, wordt de zaak van een particulier niet aangemeld. Indien op grond van onjuiste gegevens (in de aangifte) een te hoge teruggaaf is verleend, telt die te hoge teruggaaf mee voor het vaststellen van het bedrag van het (fiscale) nadeel. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat voor de omvang van het fiscaal nadeel ook rekening wordt gehouden met het (te hoog) aangegeven verlies dat in het desbetreffende (boek)jaar geleden zou zijn. Tevens valt hieronder ook het bedrag aan belasting dat op grond van een in de wet voorziene vermindering, ontheffing, teruggaaf of heffingskorting ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend. Ook wordt hieronder begrepen het bedrag aan belasting dat bij derden ten gevolge van het fiscale, douane- of toeslagendelict vermoedelijk te weinig zou zijn geheven.

Overige aspecten

1. Status verdachte/voorbeeldfunctie

Hiermee wordt bedoeld op situaties waarin verdachte regionaal of landelijk een maatschappelijk aansprekende/bekende persoon is. Verder zou gedacht kunnen worden aan personen die een openbaar ambt bekleden (burgemeesters, wethouders of politieke vertegenwoordigers) of aan personen die beroepsmatig invloed hebben op het handelen van derden of op de financiële integriteit van geldstromen (rechters, advocaten, adviseurs, notarissen, bankiers, effectenhandelaars). Er dient een relatie te zijn tussen de status en het gepleegde strafbare feit. Tevens moet het gaan om de actuele status ten tijde van de beslissing in het TPO. Als sprake is van samenloop tussen de aspecten 'status verdachte' als adviseur en 'medewerking adviseur' dan kan slechts één aspect worden meegewogen.

2. Recidive

Er is sprake van recidive indien de verdachte reeds eerder in de afgelopen vijf jaar wegens een fiscaal, toeslagen- of douanedelict, dan wel een financieel (niet-belastingdienst gerelateerd) delict is veroordeeld, een **transactie** heeft aanvaard of een vergrijpboete heeft gekregen. Het gaat daarbij om de tijd tussen het onherroepelijk worden van de sanctie en de vermoedelijke datum van het plegen van het nieuwe strafbare feit.

3. Verhaal onmogelijk

Het opleggen van een bestuurlijke boete is geen adequaat alternatief voor het strafrecht indien deze boete, anders dan door verjaring, niet geïnd kan worden. Dit aspect moet daarom meewegen bij de beslissing of een zaak strafrechtelijk aangepakt moet worden. Strafrechtelijke aanpak zal vooral geïndiceerd zijn bij een verdachte die zich heeft ingespannen om verhaal onmogelijk te maken.

4. Combinatie fiscaal delict met een of meer niet-fiscale delicten

Vanuit de gedachte dat de rechtsorde meer zal zijn geschokt indien naast fiscale fraude of fraude met toeslagen ook andere delicten zijn gepleegd, wordt de combinatie van fiscale- of toeslagenfraude, economische- en commune delicten meegewogen bij de beoordeling of een zaak strafrechtelijk dient te worden aangepakt. Hierbij wordt gedacht aan een breed scala van economische- en commune delicten die de wetgever strafbaar heeft gesteld om andere rechtsbelangen te beschermen. *Voorbeelden* zijn de delicten die betrekking hebben op steekpenningen, omkoping, faillissementsfraude, verduistering, onttrekking aan het beslag, bedreiging personen/ambtenaren, handel in drugs, aantasting van het milieu, niet naleven ID-plicht (werken met illegalen), uitbuiting en de zogenaamde VGEM-delicten op het rechtsgebied van de douane. Ook de deelname aan een criminele organisatie valt hieronder.

Er is géén sprake van combinatie van art. 69 AWR met art. 225 WvSr als er valse facturen ten behoeve van de aangifte worden overgelegd. Maar wél als er bij boekencontrole valse facturen in de administratie aangetroffen worden.

5. Medewerking van adviseur, deskundige derde of douane-expediteur

Dit aspect is van groot belang, omdat het gaat om een situatie waarin het vertrouwen van de overheid wordt misbruikt. Een reden te meer om dit misbruik aan te pakken is dat de Belastingdienst adviseurs en douane-expeditieuren faciliteiten toekent. Om te voorkomen dat te lichtvaardig wordt geoordeeld dat er sprake van dit aspect is moet door de Belastingdienst onderbouwd worden op grond van welke aanwijzingen hij van mening is dat de adviseur, deskundige derde of douane-expediteur van de fraude op de hoogte was én daar zijn medewerking aan heeft verleend. Als sprake is van samenloop tussen de aspecten 'status verdachte' als adviseur en 'medewerking adviseur' dan kan slechts één aspect worden meegewogen.

6. Evenwichtige rechtshandhaving

Strafrechtelijk optreden kan wenselijk zijn om de gestelde norm te handhaven of om een norm te bevestigen. Met een evenwichtige rechtshandhaving wordt bedoeld op rechtshandhaving in het kader van normhandhaving of normbevestiging met het oog op grotere achterliggende te beschermen rechtsbelangen. Bijvoorbeeld in het geval dat fiscale-, toeslagen- dan wel douanefraude maatschappelijke gevolgen heeft, zoals gevaar voor de volksgezondheid of veiligheid of aantasting van de integriteit van het financiële verkeer. Verder kan hierbij ook worden gedacht aan de mate waarin onschuldige of naïeve burgers worden geschaad (piramidespelen of uitbuiting van werknemers). Ook zal van dit aspect sprake zijn als de fraude ertoe leidt dat verdachte een concurrentievoordeel behaalt ten opzichte van fiscaal integere personen of de fraude een olievlekwerking binnen een branche heeft. Hierbij wordt ook rekening gehouden met het belang van de openbaarheid. In sommige gevallen moet in het openbaar verantwoording worden afgelegd van gepleegde strafbare feiten.

7. Geen bestuurlijke boete, anders dan door verjaring, mogelijk

Fiscale fraude en fraude met toeslagen kan in het merendeel van de gevallen met een bestuurlijke boete worden bestraft. Dit geldt echter niet voor het gros van de douanezaken. In dergelijke gevallen zal dus eerder moeten worden gekozen voor een strafrechtelijke afhandeling. Dat is ook het geval wanneer een (mede)dader niet met een bestuurlijke boete kan worden gestraft terwijl het wel wenselijk is om deze dader een sanctie op te leggen.

8. Waarheidsvinding

Het kan voorkomen dat de bij de controle vastgestelde feiten en omstandigheden, die op zich een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit opleveren, nog onvoldoende grond opleveren voor bestuurlijke afdoening. In dat geval kan het met het oog op een wenselijk geachte strafrechtelijke waarheidsvinding, met toepassing van opsporingsbevoegdheden nader strafrechtelijk onderzoek te verrichten naar die feiten en omstandigheden.

9. Slagvaardigheid

In sommige Categorie II-zaken is te voorzien dat een strafrechtelijk onderzoek dermate lang zal duren, dat het in het kader van een evenwichtige rechtsbedeling beter is een bestuurlijke boete op te leggen. Verder zal handhaving door middel van een bestuurlijke boete een adequate wijze van sanctioneren zijn als de verdachte een rechtspersoon is die over voldoende middelen beschikt om een dergelijke sanctie te voldoen. Gelet op het belang van openbaarheid van een strafrechtelijke vervolging alsmede de rechtsgelijkheid zal een dergelijke beslissing altijd worden gemotiveerd.

6. Inwerkingtreding en overgangsbepaling

Deze ATV-richtlijnen treden op 1 januari 2010 in werking.

Voor zaken die voorafgaande aan de hiervoor genoemde datum van inwerkingtreding voor het selectieoverleg zijn aangemeld als bedoeld in hoofdstuk 2, behouden de ATV-richtlijnen, zoals die zijn vastgesteld op 12 december 2005, nr. DGB2005/6956, gepubliceerd in de Staatscourant 2005, nr. 247 hun geldigheid.

Deze regeling wordt in de Staatscourant gepubliceerd.

Den Haag, 11 december 2009

*Het College van procureurs-generaal,
H.J. Moraal.*

*De Directeur-Generaal Belastingdienst van het het Ministerie van Financiën,
P.W.A. Veld.*